

A watercolor illustration of a forest scene. The background is composed of vertical, textured brushstrokes in shades of brown, grey, and blue, representing tree trunks. In the center, a bright, yellowish light illuminates a path where a small child in a red coat and red shoes stands, looking back. The foreground is filled with dark, textured brushstrokes in shades of green, blue, and red, suggesting foliage and flowers.

HET
GOUDEN
VOORLEESBOEK

W. G. VAN DE HULST

CALLENBACH

van Hulst

HET
GOUDEN
VOORLEESBOEK

DOOR

W. G. VAN DE HULST

ILLUSTRATIES VAN

W. G. VAN DE HULST JR.

Achtste druk

UITGEVERIJ
CALLENBACH

I ZIJ MOCHTEN MEERIJDEN

Daar rijdt een prachtige koets door de stad; een open landauer met vier trappe-
lende, witte paarden er voor.

Die paarden ...! Ze hebben hoge, rode pluimen op de kop en prachtig roodle-
ren tuigen om met bellen.

Die bellen rinkelen zo mooi als de paarden stappen.

Het rijtuig glimt; — zo mooi is 't opgepoetst; de voorkap en de achterkap zijn
neergeslagen; de prachtige kussens binnenin glanzen van keurigheid.

Op de bok van het rijtuig zitten twee mannen; — ook al zo mooi. Ze hebben
hoge hoeden op met gouden kokardes en rode jassen aan met gouden tressen.
De ene, de oudste, — dat is de *koetsier*; en vier paarden te sturen is heel moeilijk.
Hij kijkt grimmig.

De andere, de jongste, — dat is de *palfrenier*. Hij moet de deuren van de koets
opendoen en sluiten; en van de bok springen en de paarden grijpen als ze erg
wild worden. Hij kijkt *vrolijk*.

En *in* dat rijtuig, zomaar op de prachtige kussens, zitten ... drie jongetjes, drie
kleine bengels.

Maar hoe kàn dat? Die drie kleine bengels in zo'n deftige koets? Een koets met
vier paarden, en twee koetsiers op de bok? ... Dat måg toch niet.

Ze zitten op de achterbank, heel dicht bij elkaar geschoven; hun dikke jassen
aan, want 't is winter. Hun olijke ogen kijken vrolijk en ondeugend rond. Ja,
want de deftige koets rijdt langzaam de drukke straten door van de stad; en alle
mensen en alle kinderen kunnen hen zien in 't prachtige rijtuig. Al die mensen
en al die kinderen zetten grote ogen op: Wat is dat? Drie kleine bengels in zo'n
mooie koets? ... Dat måg toch niet.

O, maar de drie bengels verneukelen zich van stille pret. Ze dringen tegen el-
kaar aan; ze knijpen elkaar: „O, lekker, hè! Lekker!” ... Ze zijn ook wel een
klein beetje bang. Alles is zo raar, en al die mensen en kinderen kijken zo ... Er
komt een grote politieagent aan. Hij ziet ze. Hij blijft staan en kijkt hen heel
streng en heel somber aan. 't Is of hij zeggen wil: „Dat måg toch niet!”

Maar — de koets rijdt langzaam door. Janus, de vrolijke palfrenier, kijkt soms

heel even om naar de jongetjes. Dan maakt hij een knipoogje tegen hen, kijkt dan ook heel gauw weer vooruit. Dat hoort zo: een koetsier van zo'n deftige koets mag niet achterom kijken.

En de drie kleine bengels rijden maar verder; en hun ogen stralen, hun wangen gloeien van de pret.

**
*

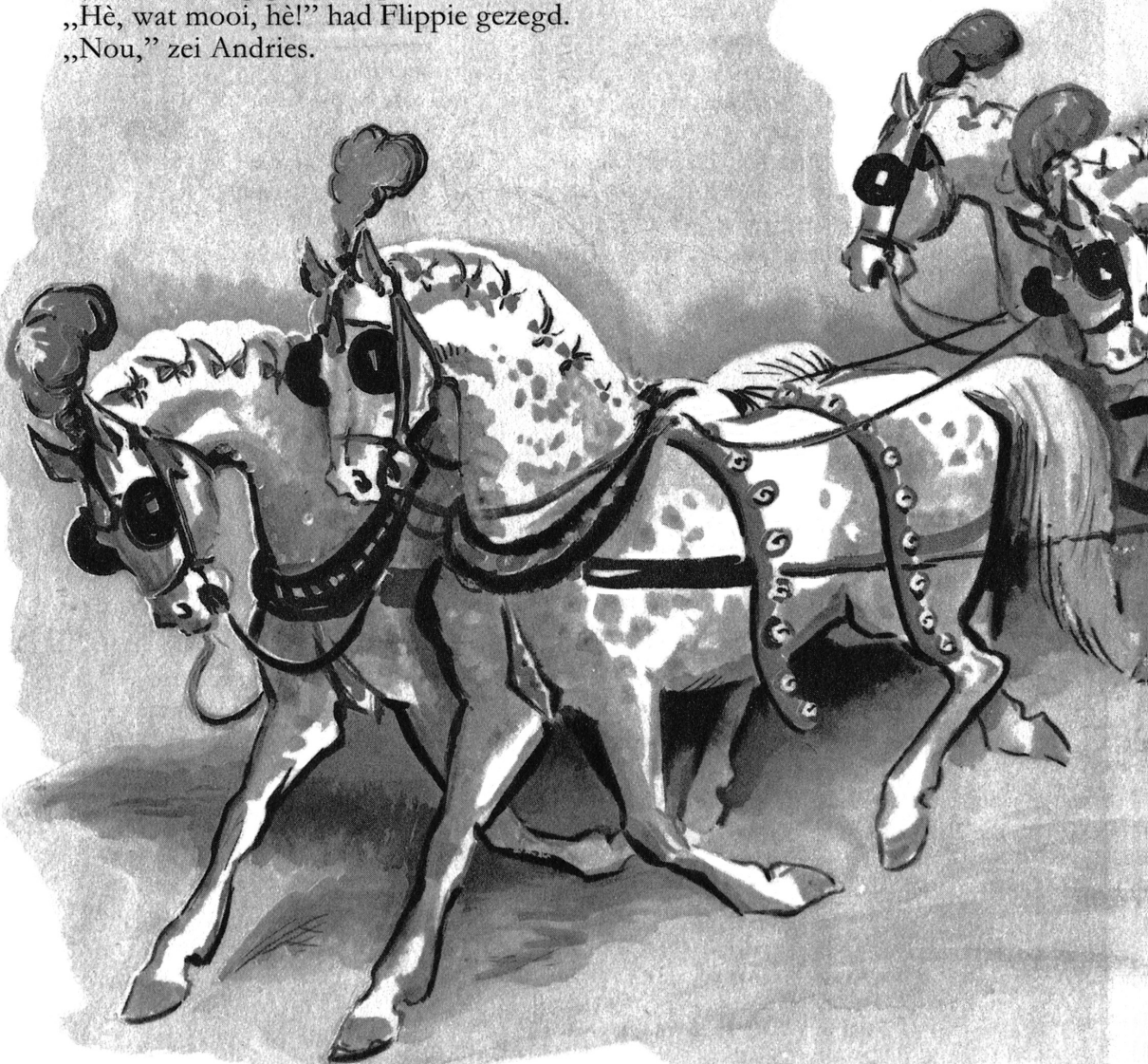
Waar gaat die koets heen? En hoe is het toch gekomen, dat die jongetjes meerijden?

Ja, eigenlijk is 't helemaal de schuld van Janus, de palfrenier, de grappenmaker. Maar de drie jongetjes hebben graag meegedaan aan de grap.

Ze hadden nieuwsgierig staan kijken bij de brede, open deuren van de stal, toen de paarden werden ingespannen, de koets naar buiten reed, en de koetsier met zijn brommerig gezicht op de bok klom.

„Hè, wat mooi, hè!” had Flippie gezegd.

„Nou,” zei Andries.

„Ja, zeg,” zei Thijs ... „En *ik* weet, waar de koers naar toe rijdt. Ze gaan Sinterklaas halen; de *echte* Sinterklaas, hoor! Mijn moeder zei het zelf. Hij komt aanvaren in de haven op een stoomboot. En dan rijdt hij in de koets de stad in; en twee „zwarte pietten” zitten er ook in. Mijn moeder zei het zelf.”

Toen kwam Janus de portieren van de koets sluiten. De jongetjes drongen nòg dichterbij, keken nog even in de koets.

„Hè,” zei Flippie, „ik zou er best in willen zitten, hè?”

„Nou,” zei Andries.

„Och, jô, — dat kan toch niet,” zei Thijs. „Dat is toch de koets voor Sinterklaas. Mijn moeder zei ...”

En toen was opeens die vrolijke stem van Janus gekomen: „Stap in, heren!

Ga maar mee Sinterklaas halen ... Vooruit dan! Durf je niet? ... Stap in!"

De jongetjes schrokken, wilden weglopen; maar Janus had Flippie al bij zijn arm gegrepen. „Vooruit meneer, instappen!" ... En vóór dat Flippie 't zelf goed begreep, zat hij al op het randje van het mooie kussen ...

„Vooruit, bangerds, jullie ook!" lachte Janus ... En Andries en Thijs klommen ook naar binnen; — bang, verschrikt; maar toch ook zo blij ... Meerijden! zomaar meerijden in die prachtige koets van Sinterklaas! O, heerlijk was dat! Ja, en 't mòcht! Janus zei het zelf, en Janus was toch de baas van de koets.

Het portier sloeg dicht. Maar over de rand van dat portier heen, zei Janus nog: „Luister! ... Ginder, bij de haven, is een poort. Daar moeten jullie er uit, hoor! Want als de zwarte pieten je zien in de koets van Sinterklaas, — joggies, joggies ...! Dan bij je erbij. Maar ik zal er jullie wel uithelpen bij de poort."

Toen was Janus vlug op de bok geklommen, naast de koetsier. Toen hadden de paarden getrappeld en gesteigerd. Toen hadden de bellen van hun tuig gerinkeld. Toen was de prachtige koets met de drie kleine bengels er in, de reis naar de haven begonnen; — de reis naar Sinterklaas.

**
*

Nu rijden ze door de stad. En in die stad is het heel druk. De mensen en de kinderen gaan allemaal naar Sinterklaas kijken, die met de stoomboot in de haven komt.

Als ze de koets zien aankomen, denken ze, dat ze al te laat zijn, en dat Sinterklaas al in dat prachtige rijtuig zit. Ze dringen naar het rijtuig toe ... Och, dan zitten er de *drie bengels* in ...

De drie kleine bengels zèlf? ... O, die vinden, dat het rijden hoe langer hoe mooier gaat. Ze vergeten hun bangheid. Ze leunen achterover in de zachte kussens, als drie heel deftige heren.

O, prachtig gaat het!

Maar 't prachtigste is er opeens op de brug. Daar staat ook de juffrouw te kijken; — de juffrouw van school ... De jongens schrikken ervan: ze krijgen een kleur. En de juffrouw krijgt ook een beetje een kleur: Haar drie bengels opeens in het deftige rijtuig van Sinterklaas! O, dat alles is zo raar en toch zo mooi!

De juffrouw wuift. De jongens wuiven terug ... Dan is de koets al over de brug gereden, een nieuwe, drukke straat in. Ze zien hun juffrouw niet meer.

„Fijn hè?" zegt Flippie.

„Nou, ze *zag* ons hè?" zegt Andries.

„Ja, en morgen vertellen we alles op school, hè?" zegt Thijs.

Aan het eind van de straat rijst een hoge poort. Achter die poort is de brede kade van de haven. Aan die kade zal de stoomboot van Sinterklaas aanleggen ...

Thijs ziet die poort in de verte het eerst „O, jô! ... De poort! We moeten er uit!"

Maar Janus, even, kijkt om, knipoogt.

En de koets rijdt verder; en al meer mensen en kinderen dringen samen bij de poort, wànt ... dóór die poort heen mag niemand gaan. De kade bij de haven moet vrij blijven voor Sinterklaas. Daar, bij de stoomboot mag geen gedrang van mensen zijn. Politieagenten houden de wacht bij de poort ...

Natuurlijk, de prachtige *koets* mag wèl onder de poort doorrijden. Zij moet Sinterklaas halen gaan ... O, maar de drie jongetjes, de bengels, — *die* moeten er uit. Ja, ja, er uit! er uit! Vóór de koets onder de poort is ... Er uit!

Ze zijn al van de kussens gegleden. Ze dringen al samen voor het ene portier; — aan de kant van Janus ... O, de koets moet even stilstaan; Janus moet komen helpen! Thijs probeert al de knop van het portier om te draaien ... O, er uit!

* *
*

Dan gebeurt het erge ...

Janus wil al even van de bok wippen, om de jongetjes voor-de-poort-nog uit het rijtuig te helpen.

Maar opeens worden de twee voorste paarden wild. Zijn ze geschrokken voor die donkere poort? Zijn er lange riemen verward geraakt tussen hun poten? Niemand weet het. Maar ze springen, ze steigeren, ze willen zich losrukken uit hun tuig ... O, de koetsier op de bok weet geen raad.

Janus, de palfrenier, wèl.

Hij is al van de bok gesprongen en langs de achterste paarden gehold naar de voorste. Hij heeft ze bij het tuig van hun kop gegrepen. En Janus is sterk. Ze moeten wel gehoorzamen ... In stevige draf ineens draven ze gewillig verder; — de poort door, de wijde kade op.

O, maar nu heeft Janus de jongens *niet* uit de koets kunnen helpen. Nu hebben de politieagenten in de poort die bengels in het rijtuig van Sinterklaas niet kunnen grijpen: de paarden waren opeens zo wild doorgedraafd.

O, arme jongetjes! O, arme meerrijders! O, wat moeten ze beginnen? ... Ze rijden nu zomaar de stille kade op, en daar, o, dáár! ... Daar staat Sinterklaas al, tussen zijn twee zwarte pieten. Dames en heren staan om hem heen ... Als Sinterklaas de bengels *ziet* ...! In *zijn* koets ...!

Er uit! Er uit! ... Maar ze *kunnen* er niet uit: ze *kunnen* de portieren *niet* open krijgen. En Janus *kan* hen niet komen helpen: hij moet *naast* de voorste paarden blijven lopen, dat ze niet wéér wild worden, vlak vóór Sinterklaas.

O, arme jongetjes!

Vlakbij komen ze al; het rijtuig staat stil ... Sinterklaas ziet hen, wijst naar hen met zijn witte handschoen; de zwarte pieten springen al vooruit, grijpen met hun zwarte handen.

O, er uit! er uit!

Door de portieren heen kàn niet; — dan maar over de neergeslagen achterkap heen. In hun grote bangheid klimmen, klauteren ze elkaar na, springen achter van de koets af op de grond, hollen, vliegen weg ...
Maar — de zwarte pieten kunnen óók hard lopen; — och, veel harder dan de kleine jongetjes. Ze krijgen hen te pakken, — alle drie.
„Mee naar Sinterklaas,” brommen ze.

**
*

Daar staan de jongetjes. Ze hebben hoog-rode kleuren; in hun ogen blinken tranen.
„Hebben jullie in *mijn* rijtuig gereden? En waarom ben je nu zo bang?”
„Wij, wij, ...” hakkelt Thijs, ... „wij ...!”
Hij wil zeggen: „Wij mochten voor Janus; — tot aan de poort.” Maar hij zegt het *niet*. O, want dan krijgt *Janus* de schuld.
„Piet, schrijf hun namen op; — en ook waar ze wonen,” zegt Sinterklaas.
Dat gebeurt ... Dan zegt hij vriendelijk: „Ga nu maar gauw naar huis, kleine bengels!”
Ze vliegen; — o, ze *vliegen!*

**
*

Die avond werd er gebeld aan het huis van Flippie; — werd er ook gebeld aan het huis van Andries; — werd er ook gebeld aan het huis van Thijs.
Zwarte piet stond op de stoep. Hij lachte. Zijn witte tanden schitterden in zijn zwart gezicht ... Hij bracht iets. Iets voor Flippie; iets voor Andries; iets voor Thijs.
Wat was het? ... Een prachtige koets van roze suikergoed, met vier suikeren paarden er voor.
Aan elke koets hing een briefje.

O, wat zijn de drie jongetjes tóén blij geweest!

't Was in de mooie maand van mei. Er lag een klein kindje in de wieg. En 't raam stond open; en buiten zongen de vogels en bloeide de appelboom met duizend blij bloemen, rood en wit.

Toen kwam er een witte duif zitten op de vensterbank ... „Koe-ke-roe!”

Hij wipte naar binnen; hij wipte zó maar op de rand van de wieg ... „Koe-ke-roe!”

En 't kleine jongetje in de wieg keek met grote blij ogen, en 't lachte, en 't greep met z'n kleine handjes.

De duif zei: „Jij bent een rare jongen! Jij bent helemaal niet *bang* voor me. Zal ik een mooi liedje voor je zingen?”

Maar het kleine jongetje kon helemaal niet praten nog. Het kon alleen maar lachen, en grijpen met zijn handjes.

„Koe-ke-roe!” ... Toen boog de duif heel deftig en zong alweer van „Koe-ke-roe! ... Koe-ke-roe!” En zijn kleine oogjes glansden als goud.

Rrrrttss! ... Opeens vloog hij weg: de deur kraakte en — voor grote mensen was hij bang.

* *
*

En 't was wéér in de mooie maand van mei.

Toen was het kleine jongetje al een *beetje* een grote jongen geworden. Hij zat op z'n knieën in het gras. En boven hem, hoog boven hem bloeide de appelboom met duizend blij bloemen, rood en wit.

Hij keek naar het gras. En langs een lange grashalm kwam een klein rood torretje naar boven klimmen; — vuurrood met gouden stippen ...

Het torretje zei: „Jij bent een rare jongen! Jij doet me helemaal geen kwaad. Zal ik eens mooi voor je *vliegen* gaan?”

„Ja, ja!” knikte het jongetje.

Rrrss! ... De rode vleugeltjes met de gouden stippen gingen open. En 't mooie beestje vloog om 's jongetjes hoofd en streek neer op 's jongetjes knie.

„Mooi was dat, hè?” zei het torretje.

„Ja, ja!” knikte het jongetje.

En toen, — toen kwam er een kikker aanspringen door 't gras, met grote, bolle ogen.

De kikker zei: „Jij bent een rare jongen! Je bent niet bang voor me. Je doet me óók helemaal geen kwaad. Zal ik eens voor je *dansen* gaan? Dansen op mijn ene achterpoot?”

„Ja, ja!” knikte het jongetje.

En de kikker danste en sprong. Toen zat hij opeens op 's jongetjes andere knie. En 't jongetje kraaide van pret.

Huup! ... Opeens waren ze weg, allebei, de kikker en het torretje: het grint van de tuin kraakte en — voor grote mensen waren ze bang.

* *
*

En 't was wéér in de mooie maand van mei.

Toen was het kleine jongetje al een *grote* jongen geworden. Vijf jaar was hij al. Hij lag op zijn rug in het gras en voetbalde met het kluwen aan grootmoe's breikous. Grootmoe zat naast hem in een leuningstoel. Ze deed een dutje. En boven hen samen, hoog boven hen, bloeide weer de appelboom met duizend blij bloemen, rood en wit.

Toen kwam de wind door de bomen lopen.

De wind zei: „Jan, zullen we grootmoe foppen? Wij *samen*, Jan?”

„Ja, o ja!” lachte Jan. Hij voetbalde niet meer. Hij lag op zijn rug naar boven te kijken. En de zon sprankelde allemaal goud door de bladeren.

Maar de wind, — de vrolijke wind sprong in de appelboom.

En toen? ...

Toen dwarrelden kleine, fijne, witte dingetjes omlaag; — duizend, honderdduizend kleine, fijne, witte dingetjes ...

Jan zag het en z'n ogen straalden. Ze vielen neer op z'n buik, op z'n knieën, op z'n handen. Máár — o, kijk, kijk! — ze vielen ook op *grootmoe* neer, en grootmoe *wist* het niet: ze sliep ... O, ze vielen op haar muts, op haar haar, op haar neus, op haar kin, op haar breikous, op haar schoot, — óveral.

En Jan, de guit, kroop dicht tegen grootmoe aan. Hij lachte zacht en hij fluis-terde: „Grootmoe, o grootmoe, het ... *sneeuwt!*” Hij kroop weg met z'n hoofd onder haar zwarte schortje en hij trilde van de pret.

Grootmoe schrok. Grootmoe was nog een beetje slaperig.

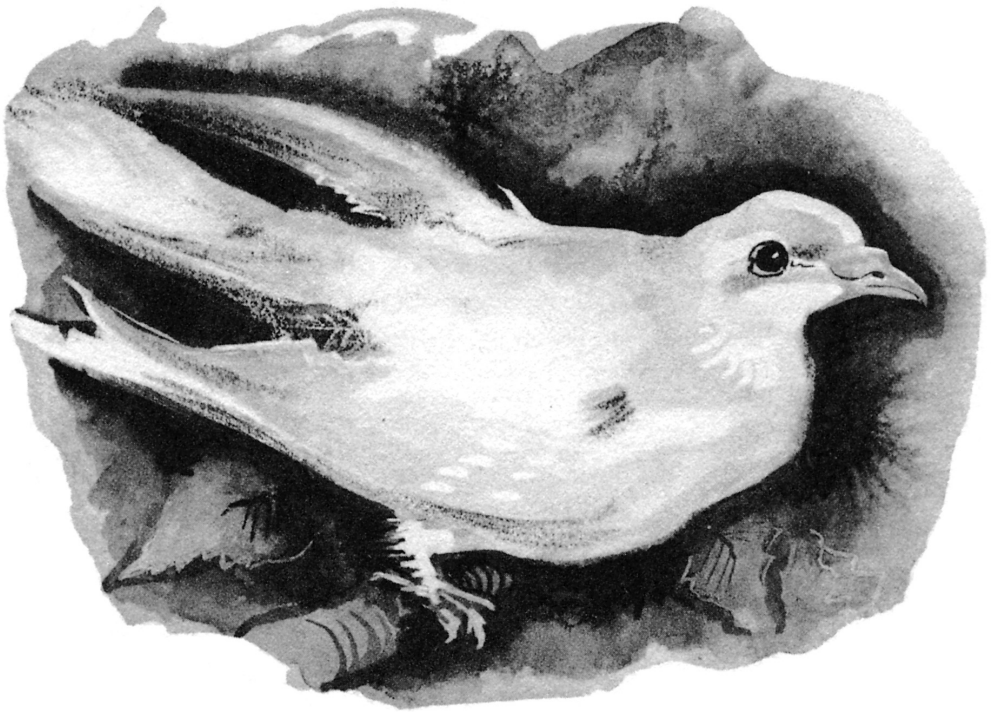
„Sneeuw? ... Sneeuwt het? ... O, gauw, gauw naar huis! Kòm, Jan!”

Och, — maar toen ze haar ogen *goed* opendeed, toen zàg ze! ... Toen zag ze de gouden zon door de appelboom; en de vlinders, die fladderden, en de vogels, die zongen. Toen zag ze ook ... *de sneeuw*: duizend, honderdduizend kleine, fijne, witte blaadjes van de appelbloesem, die naar beneden dwarrelden ...

„O, Jan, jij kleine fopperd! Ik dacht, dat 't *winter* was; maar o, kijk eens! 't Is *lente, lente!*” ...

Jan schaterlachte en de wind waaide weg, de wijde wereld in.

* *
*

En 't was wéér in de mooie maand van mei.

Toen was dat kleine jongetje al heus een èchte, een héél grote jongen geworden: Hij ging naar school; — en zònder jas en zònder muts en met blote knieën. De vogels zongen, en de bomen bloeiden, en de vlinders dansten in de zonneschijn.

De wind kwam voorbij; streelde zijn wangen, streelde zijn haar.

En de bloemen langs de weg riepen: „Pluk ons! Pluk ons! Wij willen mee naar school. 't Is lente, lente!”

Toen heeft de jongen ze geplukt, handen vol, voor z'n juffrouw op school.

En *alle* kinderen brachten bloemen mee, — de hele vensterbank was van bloemen vol: gele en rode en blauwe en paarse. Want — 't was lente, lente! „Ssst!” zei de juffrouw tegen de kinders. „Ssst! Luister!”

„Koe-ke-roe!” ...

Daar, hoog in de takken zat een mooie, witte duif! ... „Koe-ke-roe! Koe-ke-roe!”

De juffrouw fluisterde: „Hoor je wel? Dat is het liedje van de lente.”

Jan, de jongen, luisterde ook, — en keek.

Maar — dat die mooie duif *dezelfde* was, die ook het liedje van de lente gezongen had op het randje van zijn wieg, lang geleden, — dat wist die jongen niet meer. Dat wist ook de juffrouw niet, en de andere kinderen niet; — dat wist misschien de duif-zèlf ook niet meer.

Maar — hij zong, zong maar: „Koe-ke-roe! Koe-ke-roe!”

Want — 't was in de mooie maand van mei.

Janneke sliep.

Dik onder de dekens; maar de regen sprikkelde in haar kleine gezichtje, en de wind, soms, woei door haar haar. Er kwam een natte huismus voorbij. Hij wipte op de rand van het kleine bed en keek naar Janneke: „Dom kind ...” Hij pikte eens in de deken: „Bah! Wol! Niks lekker ...” Hij vloog omhoog en ging op het dak een plekje zoeken achter een schoorsteen; warm en droog.

En aan Janneke dacht hij niet meer.

Er kwam een kleine hond voorbij. Hij tippelde het stille straatje in. Hij zag iets staan, stijf tegen de hoge muur aangeschoven. Even kijken, even snuffelen, even ruiken! ... „Bah! Een bed! Dekens! Een pop! Niks lekker! Niet eens een kluijfe of een velletje van de worst ...” Toen tippelde hij weer verder het smalle straatje in. En aan Janneke dacht hij niet meer.

Er kwam een oude juffrouw om de hoek. Ze keek het stille, smalle straatje in. Ze zag wat staan op de grond, dicht tegen de muur ... Even kijken!

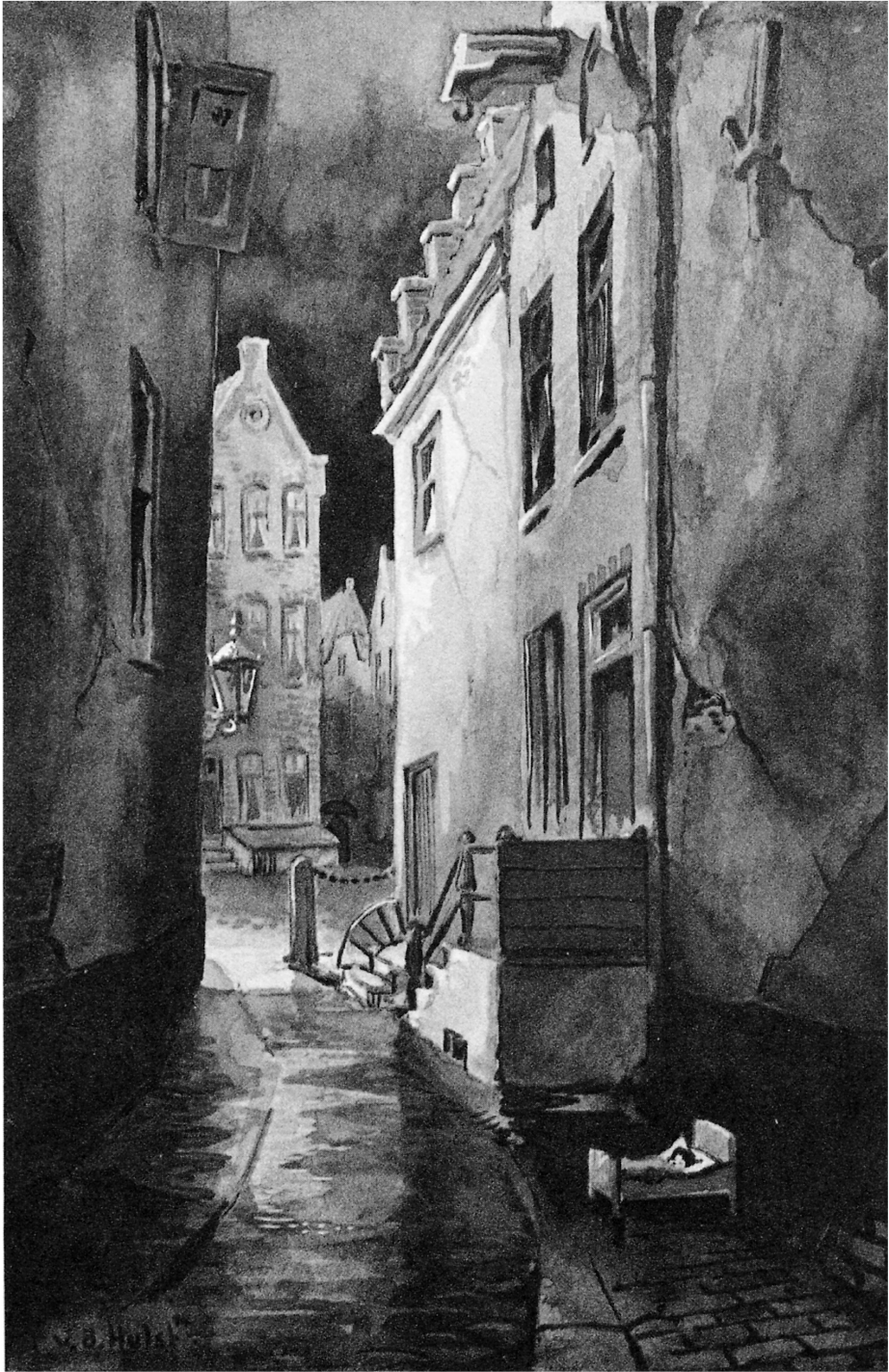
Ze had een dikke mantel aan, want 't was november; en een doek over haar hoofd voor de regen.

„Wat? ... Wat staat dáár nou? Een poppebed met een pop er in? Zomaar in de regen, zomaar in de kou? ... Van wie is dat? En waar is het domme kind, dat haar pop zomaar buiten op straat laat staan? Och, och nog toe! 't Is erg.” De oude juffrouw keek rond. Ze keek het hele straatje door. Ze zag niemand. In de grote straat, om de hoek, kwamen wél mensen voorbij, en karren, en auto's. Maar niemand keek het smalle, stille straatje in, waar het kleine poppebed tegen die hoge, blinde muur stond aangeschoven. Brrrr! Die regen! Die wind! Ze schudde haar hoofd, de oude juffrouw. Ze bukte. Ze voelde eens aan de dekentjes: kletsnat. Ze voelde eens aan het poppegezichtje en de mooie, bruine poppeharen: Ook nat.

De oude juffrouw zocht in haar grote boodschappentas. Ze vond een oude krant. Die legde ze over het poppebedje heen ... „Zie zo, dan lig je droog, arm poppekind!”

Ze liep het stille straatje uit, weer naar de drukke straat terug. Ze moest boodschappen doen. En aan Janneke dacht ze niet meer.

Er kwamen drie kleine jongens door het stille straatje hollen, en toen was 't straatje opeens *niet* stil meer. Ze schreeuwden, ze stoeiden en toen, opeens, za-

gen ze iets liggen tegen de muur, netjes weggeborgen onder een natte krant ... „Kijk'es!”

De ene trok de krant weg ...

De andere rukte de warme dekentjes omhoog ... „Bah. Zo'n gekke pop! Wat heb je dáár aan? ...”

De derde gaf het poppebed een schop. 't Schoof schuin het straatje op. Daar bleef het staan, maar door de schok bleef Janneke's hoofd hangen over de rand van het bed.

De drie deugnieten schaterden van de pret en vlogen weg, de drukke straat in. Daar was wel weer nieuwe jool te vinden. En aan Janneke dachten ze niet meer.

**
*

't Begon al donker te worden. Door het stille straatje kwam niemand meer. 't Was eigenlijk maar een smalle steeg, waar oude pakhuizen stonden, en schuren, en een paar oude huisjes met dichtgetimmerde ramen; niemand woonde daar meer.

Maar nu, nu, op de donkere novembermiddag, woonde er opeens toch weer iemand in de steeg. Dat was Janneke, die midden op straat lag in haar bed, haar hoofd scheef over de rand.

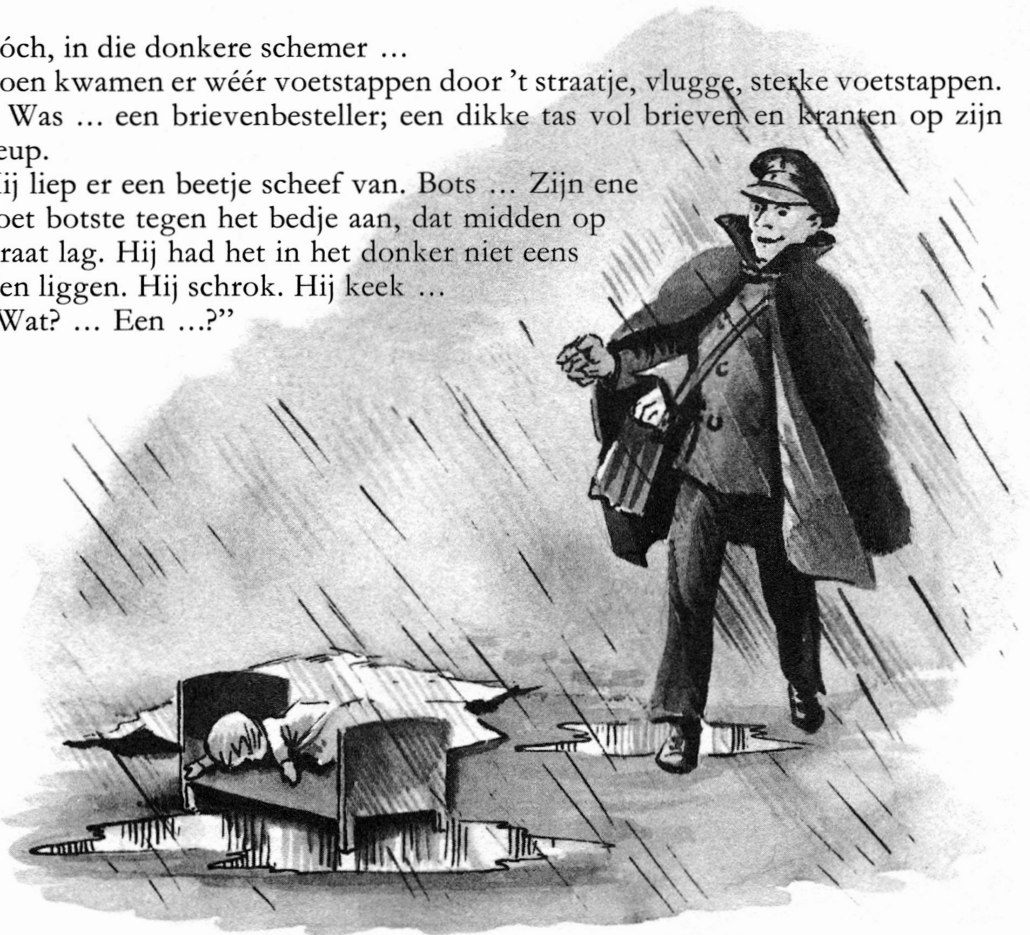
En 't regende maar; 't regende maar ...

Tóch, in die donkere schemer ...

Toen kwamen er wéér voetstappen door 't straatje, vlugge, sterke voetstappen. 't Was ... een brievenbesteller; een dikke tas vol brieven en kranten op zijn heup.

Hij liep er een beetje scheef van. Bots ... Zijn ene voet botste tegen het bedje aan, dat midden op straat lag. Hij had het in het donker niet eens zien liggen. Hij schrok. Hij keek ...

„Wat? ... Een ...?”

Hij was een vrolijke brievenbesteller ...

„Wat? ... Wat is dat nou? Daar ligt een dame te slapen; — midden op straat, en met haar hoofd buiten bed. Ze heeft de krant gelezen ook. Ha-ha-ha! Dat is aardig.”

Hij keek rond ... „Maar dat gaat toch niet, zomaar op straat slapen in je bed, — en in de *regen*. Neen, juffrouw, dat gaat niet, hoor! Foei!”

Hij schurkte zijn zware brieventas wat steviger op zijn heup en bukte zich over Janneke heen ... „Arm schaap, je moet naar huis. Maar waar *is* je huis? En waar is je *moeder*? ... Nou, die past ook slecht op je, hoor!”

Ja, hij was die *morgen* óók door het stille straatje komen stappen, ook met een tas vol brieven op zijn heup; — en toen ...? Ja, toen regende het nog niet en toen had hij wel een meisje zien zitten, om de hoek van 't straatje, ergens op een stoep, en met een pop op haar schoot. Zou *dat* domme kind nou haar pop in de regen hebben laten liggen? Dat gaat toch niet ...

Hij duwde Janneke onder de dekens en pakte het hele bedje op.

Meenemen? ... Neen, dat kon niet. Hij moest wel honderd brieven in wel honderd brievenbussen gaat stoppen. En 't mócht niet ook. Die pop wàs niet van hem.

Haar dan maar *laten liggen* op de straat, en in de regen? ... Neen, dat kon ook niet.

Maar wat dan?

Hij keek het donkere straatje in ... A-ha! Hij *wist* wat. Hij liep een eindje terug. Hij had gezien, dat aan een van de heel oude huisjes, waar niemand meer wonen kon, een plank los zat.

Hij lachte ... „Kom maar mee, jongedame!” ... Hij trok de losse plank, die voor het lage raam getimmerd was, een beetje schuin, en stopte het hele bedje door dat donkere gat naar binnen, zette het neer op de grond, die vol stenen lag en vuil ... „Zie zo, nou heb je een eigen huis. Lekker droog!” ... Hij trok de plank weer recht ... „Nou, juffer, slaap lekker, hoor!”

Toen stapte hij haastig weer verder; — het steegje uit, de drukke straat in. En de zware brieventas bungelde op zijn heup. De lantaarns brandden al.

**
*

Loesje lag in bed. Zo lekker diep onder de dekens. Ze trok haar nachtpon strak om haar knieën. Nòg lekkerder.

Loesje had haar avondgebedje gebeden; moes had haar warmpjes ondergestopt.

„Lekker lig je, hè Loes? O, hoor buiten de wind eens gieren. En de regen tegen de ruiten kletteren! Brrrr! ... Jij ligt hier zo veilig, zo warm, zo goed.”

Moes was naar beneden gegaan.

Loesje, bijna, sliep.

Maar opeens ...

Opeens vloog Loesje overeind ... „O, moes! ... móés!”

Moes, beneden aan de trap, riep verschrikt: „Kind, wat scheelt er aan? Waarom roep je zo bang?”

„O, moes ... *Janneke!*!”

„Janneke? ... Wat is er met Janneke?”

„Janneke is nog buiten ... O, moes!”

Toen is moes weer op de slaapkamer gekomen. „Kind, hoe komt dat?” En Loesje heeft alles verteld. Ze had die morgen met Janneke en het poppebed op de stoep gespeeld. Toen regende het nog niet. Ze was het stille straatje ingegaan en had Janneke, warmpjes ondergestopt, dicht tegen de muur geduwd en gezegd: „Kind, nou lekker slapen gaan, hoor! Ik moet boodschappen doen.” En ze was de drukke straat ingelopen. En ze had staan kijken, naar een man met een draaiorgel. En ze was gaan spelen met andere kinders. En ze had hele-hélemaal niet meer aan Janneke gedacht. De middag niet; de avond niet; hélemaal niet meer ... „O, moes! ... Janneke!”

Moes is gaan zoeken in het stille straatje. Ze heeft niets gevonden. Moes is terug gekomen. Ze heeft gezegd: „O, domme Loes, nou ben jij je mooie pop kwijt. Wat heb je slecht op je kind gepast ... Als ik *jou* nu eens met je bed in het stille straatje neerzette, en dan wegging, en je dan hélemaal vergat! ...”

Loesje griezelde.

Loesje heeft zich die avond verdrietig in slaap geschreid.

**
*

Die volgende morgen ...

Weer kwam de vrolijke brievenbesteller door het smalle straatje. Zijn tas was nog zwaarder dan gisteren.

Het regende niet meer, maar er hing een zware novembermist. Alles was grijs; en je kon maar een klein eindje ver zien.

Hij dacht niet meer aan zijn poppekind van gisteren; hij dacht aan al zijn brieven. Maar toen hij 't stille straatje *bijna* uit was ... Toen zag hij daar, in de grijze mist, een klein meisje iets zoeken. En haar oogjes keken heel verdrietig. En ze had net zo'n mooie, rooie strik in haar haar, als het meisje van gisteren, dat om de hoek op een stoep zat met een pop.

„A-ha!” zei hij opeens, „a-ha, Keetje of Greetje of Deetje, hoe heet je? ... ben je je kind verloren? Kom maar mee!”

Hij sjokte met de zware tas op zijn heup een eindje terug, dieper weer het straatje in. Daar was het oude huis met de plank. Hij trok die plank schuin ... „Pak je schat maar, hoor!”

Loesje, bang, schrikkerig, verlegen en toch, diep in haar hart, al een beetje blij, keek het gat in ... „O! ... Janneke!”

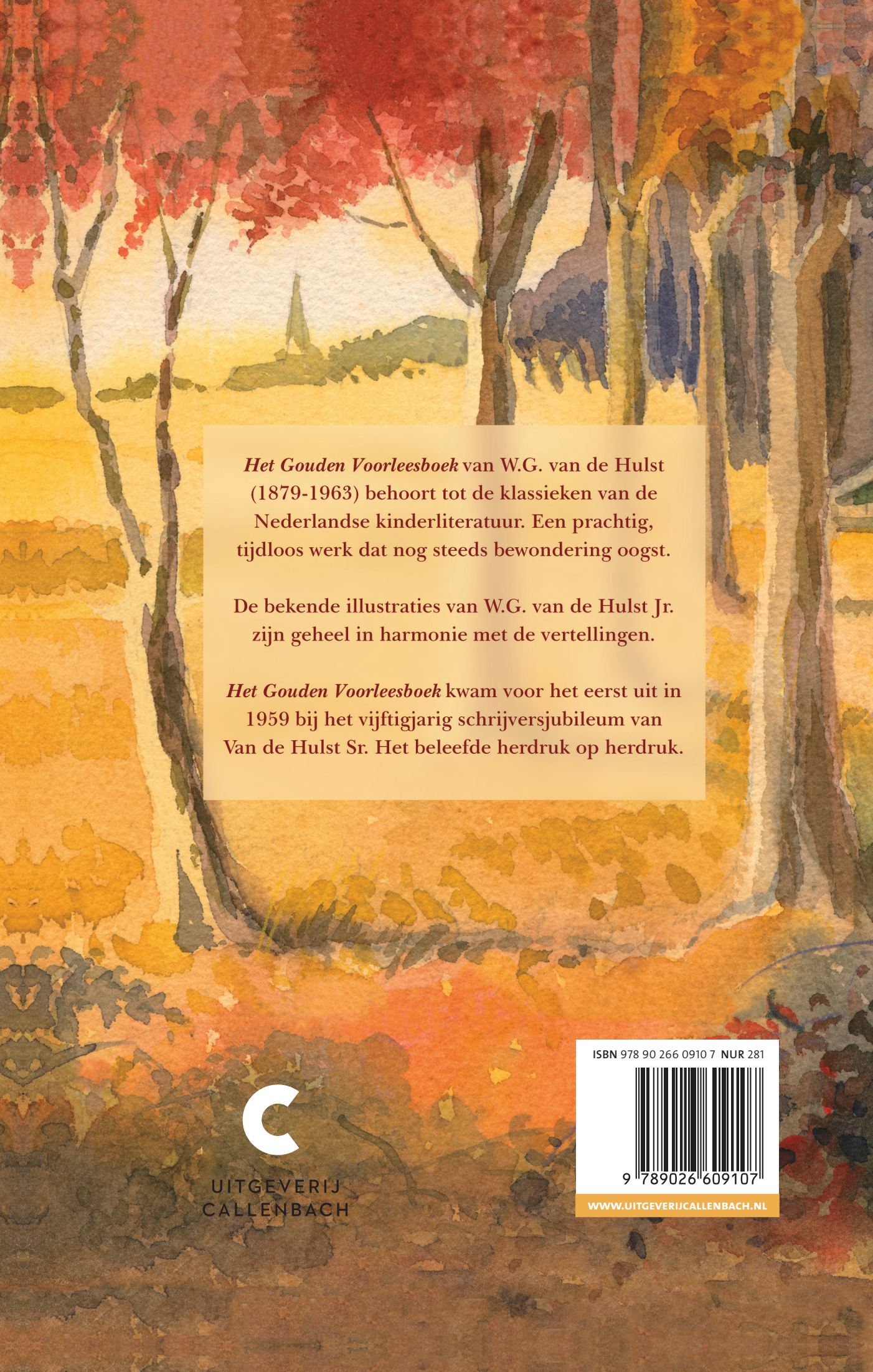
De brievenbesteller hielp Loesje de pop netjes te leggen in het poppebed. Hij lachte: „Nou, rare juffrouw, je bent nòg nat van gisteren. Bah! ... En nou ga je nooit meer in de avond op de straat liggen, hoor! Want als ik je nòg eens een keer vind, ga je mee in mijn brieventas en kom je nòóit meer terug.” Even nog trok hij Loesje aan haar krullen ... „Dà-àg!”

* *
*

Loesje, een kleur van blijdschap, holde naar huis! Naar moeder! ... O, Janneke was zo nat, zo vuil en de dekantjes ook. O, maar moeder zou wel raad weten, moeder zou wel helpen. O, en moeder zou óók zo blij zijn, zo blij!

Ze drukte het poppebedje stijf tegen haar mantel. Nooit, nòóit meer zou ze haar Janneke vergeten.

Het Gouden Voorleesboek van W.G. van de Hulst (1879-1963) behoort tot de klassieken van de Nederlandse kinderliteratuur. Een prachtig, tijdloos werk dat nog steeds bewondering oogst.

De bekende illustraties van W.G. van de Hulst Jr. zijn geheel in harmonie met de vertellingen.

Het Gouden Voorleesboek kwam voor het eerst uit in 1959 bij het vijftigjarig schrijversjubileum van Van de Hulst Sr. Het beleefde herdruk op herdruk.

UITGEVERIJ
CALLENBACH

ISBN 978 90 266 0910 7 NUR 281

9 789026 609107

WWW.UITGEVERIJCALLENBACH.NL